

Carpe Noctem

Agathodaimon

Fâșii de văluri negre pe soare se-aștern
Tu, lună-a vieții mele infășură-te-n umbră
Vino, zână, fii crudă și fii sumbră
Cufundă-te-n hăul urâtului etern...

.. Fii tot ce vrei, fii noapte sau roșie-auroră
O singura-mi regină făptura-mi-ntreagă te-adoră
Și-n mine orice fibră te-ntâmpină voioasă...
Umbre multe se-ngroapă adânc în noapte.

Ruini! Suntem un sânge, solemni în fiecare noapte
Iar carnea-i rece, străpunsă de-a ta umbră
Ma-mbată tot ce-mi dăruie - dureri sau vis etern...

Robit de-a ta privire, din vraja ochilor îți sorb
Tu mă mângâie pân'la sânge, cu ghearele-ți (ca) de corb...

.. Și-mi arde sufletul, esența, într-un foc aprins în inimă
De ființa ta nocturnă; dar tu-mi pari ca-ndepărtezi ironic
Adâncile zenituri de brațele-
mi întinse spre negre infinituri...

Și de fiecare dată, când luna, ea dispare
Când noaptea dă să plece și umbre-ncep să ardă
Atunci, eu lacom, strâng regina-mi palidă-n brațe
Ca un muribund ce-n taină mormântul și-l dezmiardă...!

Umbre mute se-ngropau adânc în noapte...